

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1312/2015
15.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судије Браниславе Апостоловић, као председника већа, судије Гордане Ајншпилер Поповић и судије Бранка Станића, као чланова већа, у правној ствари тужиоца А.Ј. из З., ул.... бр. ..., чији је пуномоћник М.Б., адвокат из Б., ул.... бр. ..., против тужене Т.ш. З. из З., ул. ... бр. ..., коју заступа Градско јавно правобранилаштво Београд, ул.Тиршова бр. 3, у поступку по ревизији туженог на пресуду Апелационог суда у Београду Гж 2953/13 од 19.12.2014.године, на седници већа одржаној дана 15.12.2015.године, доноси

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2953/13 од 19.12.2014.године.

Образложење

Први основни суд у Београду је међупресудом П бр. 92423/2010 од 04.12.2012.године, утврдио да постоји основ одговорности тужене за накнаду штете тужиоцу А.Ј. због повреде коју је претрпео дана 14.04.2008.године.

Апелациони суд у Београду је у поступку по жалби тужене пресудом Гж 2953/13 од 19.12.2014.године одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио међупресуду Првог основног суда у Београду.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је поднео благовремену ревизију, оспоравајући исту из свих законом предвиђених разлога.

Врховни касациони суд је испитао ревизијом побијану пресуду у смислу члана 399. ЗПП („Службени гласник РС“ број 125/04, 111/09) а у вези са чланом 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11) па је нашао да ревизија тужене није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба ЗПП из члана 361. став 2. тачка 9. на које се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновано указује и на битне повреде одредаба члана

361. став 2. тачка 12. ЗПП, јер су разлози побијане пресуде јасни и разумљиви, а пресуда садржи разлоге о свим одлучним чињеницама.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је 14.04.2008.године, задобио тешке телесне повреде на часу физичког васпитања. Тужилац је тада био стар 16 година и био је ученик ... разреда тужене Т.ш. З. из З. До незгоде је дошло на игралишту на коме се играо фудбал у тренутку док је тежиште игре било на другом голу, када је тужилац пришао слободном голу ухватио се рукама за пречку покушавајући да направи премет, када му је гол који није био фиксиран за тло пао на стомак у тренутку када су ноге биле у ваздуху изнад пречке. У тренутку несреће према утврђеном чињеничном стању од стране нижестепених судова, професор није био присутан, јер се исти налазио у физкултурној сали са ученицама истог одељења. Тужилац је задобио повреде у виду изливање крви у трбушну дупљу, прскање јетре, гуштераче и оштећења слезине, након чега је хитно оперисан у Ургентном центру КЦС где му је одстрањена слезина, две трећине панкреаса и ушивана јетра. По полиси колективног осигурања ученика од несрећног случаја, а по захтеву тужене од 08.05.2008.године компанија Д.о. тужиоцу је исплатила суму од 150.000,00 динара на име инвалидитета од 50%, а према налазу, оцени и мишљењу Републичког фонда ПИО запослених утврђено је да код тужиоца постоји телено оштећење у висини од 30%.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, првостепени суд закључује да постоји одговорност тужене за накнаду нематеријалне штете која се заснива на одредбама члана 173. и 174. Закона о облигационим односима, али и тужиоца који је требао и морао да зна да се на голу за мали фудбал не изводе гимнастички елементи какав је колут, све с обзиром на узраст повређеног тужиоца и претпостављену самосталност и зрелост лица. Стога првостепени суд процењује да је до повреде дошло са доприносом тужене од 70% док се допринос тужиоца поцењује на 30%. Из наведених разлога првостепени суд и доноси међупресуду којом утврђује постојање основа туженикове одговорности за накнаду штете тужиоцу због повреде коју је претрпео наведеним активностима.

Другостепени суд потврђује првостепену одлуку, сматрајући да је школа дужна у време наставе да води надзор над свим малолетним ученицима на часу физкултуре, те да одговара за штету која је у то време настала, ако не докаже да штета потиче из неког узрока који се налази ван школских активности, а чије се дејство није могло предвидети нити избећи нити отклонити.

Са изнетим правним становиштем слаже се и Врховни касациони суд, те стога прихвата и разлоге нижестепених судова услед којих је утврђено постојање одговорности тужене за штету проузроковану тужиоцу. Тужена школа није обезбедила стално присуство наставника који организује и контролише ученике на часу физкултуре и није предузела све потребне мере како до незгоде не би дошло, јер гол није био причвршћен за подлогу што би онемогућило његов пад на ученика и тешку телесну повреду која је тим падом изазвана, а за шта правилно судови сматрају да је одговорна сама школа. Чињеница да је ученик радио вежбе које нису предвиђене, односно да је покушавао да направи премет управо указује на неопходност организације наставе према којој би у том тренутку присуство наставника спречило наведено понашање ученика, а самим тим и целу ситуацију у којој је дошло до повређивања. Поред наведеног, иако

намена гола није да се на њему врши претмет, за време игре може доћи до гурања које би могло изазвати померање и превртање гола, у ситуацији у којој он није фиксиран за подлогу, па тиме и незгоду, односно повређивање падом гола на ученика. Из наведених разлога, због необезбеђеног гола (фиксирањем истог за тло) и неадекватном организацијом наставе која би обезбедила сталну контролу и надзор над ученицима од стране професора, према правилном закључку нижестепених судова, тужена школа је одговорна за настанак штете, па је стога правилан закључак нижестепених судова да постоји основ за обавезивање тужене школе по захтеву оштећеног ученика-тужиоца.

Нису основани ревизијски наводи који указују да је гол тежак и стабилан и да се не може покренути без веће и значајне силе, те да га стога није било неопходно фиксирати, па да стога он не представља повећану опасност за околину уколико се користи у складу са својом наменом и уколико не дође до његове злоупотребе, као ни ревизијски наводи да је он нефиксиран стајао 5 година пре штетног догађаја, те при његовом коришћењу није било никаквих проблема, јер чињеница да дужи временски период није настао неки штетни догађај не искључује могућност настанка истог у ситуацији у којој гол није довољно обезбеђен фиксирањем за подлогу. Ревизијски наводи да је професор-наставник физичког васпитања упозоравао ученика да не сме учествовати у игри не ослобађају школу обавезе да организује час тако да наставник физичког васпитања стално надзире ученике, а што је у конкретном случају изостало, а на којим чињеницама је поред чињенице необезбеђене справе-непричвршћеног гола и основ за утврђење одговорности тужене школе за проузроковану штету тужиоцу.

Са изложеног на основу члна 405. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија,
Бранислава Апостоловић,с.р.**